

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové - pobočka v Pardubicích rozhodl v senátu složeném z předsedy senátu JUDr. Jana Dvořáka a soudkyň Mgr. Moniky Chaloupkové a JUDr. Petry Venclové, Ph.D., v právní věci **žalobkyně D.V.**, bytem J. 6/2863, P. 10 – Z., zastoupené Mgr. Michaelou Folberovou, advokátkou se sídlem Boloňská 602, 109 00 Praha 10, proti **žalovanému Krajskému úřadu Pardubického kraje**, se sídlem Komenského náměstí 125, 532 11 Pardubice, za účasti: **1. J.B.**, bytem D. 585, Ž., **2. Ing. Z.B.**, bytem J. 459/22, H. K., **3. H.S.**, bytem M. n. 5, Ž., všichni zastoupeni JUDr. Ing. Jiřím Špaldou, advokátem se sídlem Šafaříkova 666, 500 02 Hradec Králové, v řízení o žalobě proti rozhodnutí Krajského úřadu Pardubického kraje ze dne 28.3.2013, č.j. KrÚ-23160/2013 OŠK OKPP,

t a k t o :

- I.** Žaloba **s e z a m í t á .**
- II.** Žalobkyně **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení a žalovanému se toto **p r á v o n e p ř i z n á v á .**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobkyně se včasnou žalobou domáhala soudního přezkumu v záhlaví tohoto rozsudku označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto odvolání a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Žamberk ze dne 7.9.2012, č.j. 16175/2012/REUP-16, jímž bylo vydáno podle § 14 odst. 2 zákona č. 20/1987 Sb., o státní památkové péči, v platném znění, závazné stanovisko k provedení prací na domě č.p. 5 Masarykovo nám., na pozemku st. p. č. 279 v k.ú. v obci Žamberk (dále jen „dům č. p. 5“), přičemž se jednalo o tyto práce: „*výměna oken a vikýřových oken směrem do náměstí za dřevěná okna ve stejné barvě, pohledově shodná (členění okna dvoukřídlová část a boční křídlo s příčkou) v provedení euro, výměna výloh za nové dřevěné v tmavé barvě (zrušení nevyužívaného vstupu a nahrazení výlohou), lokální oprava a nátěr fasády ve stejné zrnitosti a stejným odstínem zelené barvy, zrušení stávajícího bílého pruhu, výměna okapů a svodů za měděné, oprava stávajícího hnědého obkladu na době využitím sejmutého obkladu ze zrušeného sloupku, příp. ze zásob*“. Žalobu odůvodnila žalobkyně následujícím způsobem:

Předně žalobkyně uvedla, že je vlastníkem domu č.p. 5 společně s dalšími spoluvlastníky (jedná se o osoby zúčastněné na řízení uvedeném v záhlaví tohoto rozsudku – pozn. krajského soudu). Žádost o vydání závazného stanoviska dle zákona č. 20/1987 Sb., o státní památkové péči, v platném znění (dále jen „zákon o státní památkové péči“) podal J.B., jako jeden ze spoluvlastníků, aniž by žalobkyně jako spoluvlastník byla o této žádosti informována a s následnou opravou domu souhlasila. V části III. po úvodním popisu historie celého případu uvedla tyto žalobní body:

Předně namítla neúplnost skutkových zjištění, když z žádosti o vydání závazného stanoviska není zřejmé, jakým způsobem se změní přízemí budovy č. p. 5, ve kterém jsou umístěny výlohy, a to z pohledu z Masarykova náměstí. Z popisu úprav budovy č.p. 5 nevyplývá, o jaký rozměr se výloha s nefunkčními dveřmi rozšíří, tj. zda pouze o nefunkční dveře nebo i o sloupek. Z popisu ani není dostatečně zřejmé, který sloupek by měl být zrušen, zda celý nebo částečně, jakým způsobem by měl být nahrazen. Tyto informace jsou zásadní pro posouzení vzhledu stavby zejména z hlediska zákona o památkové péči a stavebního zákona, ale i pro posouzení její nosné konstrukce, resp. zda zrušením sloupku nebude porušena statika celého domu. Ke zrušení dveří by se dle názoru žalobkyně měli vyjádřit i hasiči, a to z hlediska požární bezpečnosti. Budovu č.p. 5 má ve svém vlastnictví několik spoluvlastníků, o navrhovaných stavebních úpravách nebylo rozhodnuto na společném jednání všech spoluvlastníků, takové jednání se ani nekonalo. Dle rozhodnutí NSS ČR ze dne 5.2.2003, sp. zn. 22 Cdo 1658/2001 v případě, že by menšinovému spoluvlastníku nebyla vůbec dána možnost vyjádřit se k zamýšlené investici, pak když by s takovou investicí souhlasila většina spoluvlastníků, počítaná podle velikosti podílů, nejde o rozhodnutí většiny ve smyslu § 139 odst. 2 občanského zákoníku, šlo by z hlediska hospodaření spoluvlastníků se společnou věcí o neplatný právní úkon. Pokud tedy J. B. jako jeden ze spoluvlastníků podal žádost o vydání závazného stanoviska provedení uvedených stavebních úprav a neměl k tomuto úkonu rozhodnutí ostatních spoluvlastníků, tedy i žalobkyně, tak se jedná o neplatný právní úkon, na základě kterého nemohl Městský úřad Žamberk a následně žalovaný rozhodnout. O uvedené změně budovy by měli rozhodovat všichni spoluvlastníci. Dále žalobkyně zopakovala své tvrzení o důsledku zrušení sloupku, kdy může být zasaženo i do nosných konstrukcí stavby (viz bod b/ v části III. žaloby). Výsledkem provedených stavebních prací bude, že z přízemí budovy z pohledu z Masarykova náměstí již nebude

obsahovat zrušené dveře, ale bude na místo nich rozšířená výloha, dojde ke změně vzhledu stavby. Vzhledem k uvedenému se na tento případ neuplatní výjimka uvedená v § 103 odst. 2 zákona č. 183/2006 Sb., stavební zákon, ve znění účinném do 31.12.2012, a je tedy třeba, aby o navržených stavebních úpravách rozhodl stavební úřad. Městský úřad Žamberk měl vydat pouze závazné stanovisko, nikoliv správní rozhodnutí – závazné stanovisko vzhledem k tomu, že ve věci měl rozhodovat stavební úřad. Městský úřad Žamberk si vyžádal k žádosti o vydání závazného stanoviska i stanovisko stavebního úřadu, ten však vycházel ze stavu, který mu sdělil Městský úřad Žamberk, tj. z nedostatečně zjištěného stavu věci, když sám Městský úřad Žamberk neměl zjištěno, co B. jako žadatel požaduje. Žádný zástupce ze stavebního úřadu se nebyl na místě „ani podívat“. V žádosti o vydání závazného stanoviska je žalobkyně označena jako investor stavby, přestože o podání žádosti nevěděla, když s navrženými stavebními úpravami nesouhlasila. Dále zopakovala v žalobě svůj názor o tom, že žádost o vydání stanoviska měla být podána všemi spoluvlastníky, když aktivně legitimován dle zákona o památkové péči k podání žádosti je vlastník kulturní památky nebo jím zmocněná osoba, tj. měli by podat žádost všichni spoluvlastníci (viz bod c/ v části IV. žaloby). Dále žalobkyně namítla, že v řízení došlo k podstatným vadám, když po seznámení se spisem založil Městský úřad Žamberk další listiny, v tom případě měl vyrozumět žalobkyni o možnost seznámit se s podklady ve spise a k těmto podkladům se vyjadřovat. To však správní orgán I. stupně neučinil, žalobkyně byla krácena na svých právech vyjadřovat se k listinám založeným ve spise. Přestože žalovaný uvedený nedostatek považoval za nesprávný, nepřistoupil ke zrušení žalovaného rozhodnutí. S tímto názorem však žalobkyně nesouhlasila, když poukázala na skutečnost, že ve spisu Městského úřadu Žamberk chyběly některé dokumenty, které z něho byly vyřazeny a následně dle připomínek žalobkyně opět vloženy a celý spis byl následně přečíslován. Žalobkyně byla zkrácena na svém právu vyjadřovat se k jednotlivým podkladům uvedeným ve spise a činit návrhy na další důkazy k těmto podkladům. Dále žalobkyně namítla, že úřednice Ing. J. C. rozhodující u správního orgánu I. stupně byla podjatá, když se zná s J. B. ze školy, přičemž jeden e-mail ze dne 22.3.2012 je přesným návodem jak vyplnit žádost a jak rychle vyřídit věc u Městského úřadu v Žamberku a již z tohoto e-mailu je patrné, že žádost bude vyřízena ve prospěch žadatele. Žalobkyně navrhl, aby soud žalované rozhodnutí zrušil.

Žalobkyně dále podala ke krajskému soudu dne 20.9.2013 doplnění žaloby, v němž opětovně poukázala na to, že před podáním uvedené žádosti nebylo uskutečněno jednání všech spoluvlastníků. Dále uvedla, že pan B. se v rozporu se zákonem považuje za správce domu čp.5 a vyvozuje z toho oprávnění uzavírat nájemní smlouvy, přestože nikdy nebyl jmenován do této funkce (to doložila nájemní smlouvou ze dne 30.3.2012, ve které se označuje za jediného pronajímatele). Poukázala na to, že „některé úřady“ po zahájení správního řízení týkající se nemovitosti ve spoluvlastnictví vyžadují souhlas všech spoluvlastníků. Namítla, že e-mail Ing.C. pro B. měl zůstat součástí správního spisu.

Ve vyjádření k žalobě a k doplnění žaloby se žalovaný vyjádřil k jednotlivým žalobním bodům a k doplnění žaloby s tím, že většina námitek již byla obsažena buď v odvolání nebo v připomínkách vznesených žalobkyní v průběhu správního řízení, přičemž žalovaný i uvedl své závěry k těmto připomínkám obsažených v žalovaném rozhodnutí. Žalovaný navrhl, aby soud žalobu zamítl.

V replice potvrdila žalobkyně své námitky z žaloby a polemiku s názory žalovaného uvedených v jeho vyjádření k žalobě.

Osoby zúčastněné na řízení se k žalobě nevyjádřily.

Předně je nutné zdůraznit, že podle § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, v platném znění (dále jen „s.ř.s.“), soud přezkoumává napadené výroky žalovaného rozhodnutí v mezích žalobních bodů. V řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu tedy platí dispoziční zásada. Rozsah přezkumu žalobou napadeného správního rozhodnutí je ve správním soudnictví vymezen žalobními body, jimiž žalobce konkretizuje svá tvrzení ve vztahu k namítanému porušení zákona. Z tohoto důvodu obsah a kvalita žaloby v podstatě předurčují obsah a kvalitu rozhodnutí soudu. Přezkoumá-li soud žalobou napadené rozhodnutí nad rámec žalobních bodů, překročí rámec přezkumné činnosti vymezený v § 75 odst. 2 s.ř.s., přičemž Nejvyšší správní soud (dále jen „NSS“) již v minulosti vyslovil, že „jinou vadou řízení před soudem“ s vlivem na zákonnost rozhodnutí o věci samé je, pokud krajský soud přezkoumá a poté zruší žalobou napadené správní rozhodnutí z důvodu, který nebyl žalobcem uplatněn jako žalobní bod. Takový postup krajského soudu je nejen popřením dispoziční zásady, kterou je ovládáno správní soudnictví, ale znamená i zásah do principu rovnosti účastníků řízení, neboť jim odnímá právo vyjádřit se ke skutkovým a právním otázkám, které vzal soud za určující pro své zrušující rozhodnutí (srov. např. rozsudek NSS ze dne 14.2.2008, č.j. 7Afs 216/2006-63). Určitý průlom do dispoziční zásady ovládající správní soudnictví představuje povinnost soudu vyslovit rozsudkem nicotnost přezkoumávaného správního rozhodnutí bez návrhu (§ 76 odst. 2 s.ř.s.) a povinnost soudu zrušit napadené rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, přičemž tato povinnost připadá v úvahu jen v případě, kdy tato vada brání přezkoumání žalovaného rozhodnutí v mezích žalobních bodů (srov. např. rozsudek NSS ze dne 12.12.2003, č.j. 2Ads 33/2003-78, a zejména usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 8.3.2011, č.j. 7 Azs 79/2009-84). Další případy týkající se možnosti tohoto průlomu stanovila judikatura jen v určitých, specifických věcech (např. prekluze v daňovém řízení, zánik odpovědnosti za přešůpek uplynutím zákonné lhůty, uplatnění zásady ne bis in idem, aplikace zásady „non-refoulement“, aplikace právního předpisu či ustanovení, které na věc nedopadají – avšak to jen při splnění předpokladů stanovených v judikátu NSS ze dne 28.7.2009, č.j. 8 Afs 51/2007-87, v bezpečnostním řízení týkajícím se utajovaných informací – srov. rozsudek NSS ze dne 25.11.2011, č.j. 7 As 31/2011-101). Rozšířený senát NSS v usnesení ze dne 8.3.2011, č.j. 7 Azs 79/2009-84, dále judikoval, že krajský soud je oprávněn dále zrušit rozhodnutí správního orgánu pro vady řízení uvedené v § 76 odst. 1 s.ř.s., tj. ex officio, v případě, pokud tyto vady brání přezkoumání rozhodnutí v rozsahu žalobních bodů, byť je žalobce výslovně v žalobě nenamítl (tj. jedná se o případy, kdy rozhodnutí není schopno přezkumu z hlediska žalobních námitek, přičemž tato vadnost a nemožnost podrobit rozhodnutí zkoumání musí být zjevná buď ze spisu či z jeho absence nebo z rozhodnutí samotného, pokud bude postrádat srozumitelnost či důvody v takové míře, že vylučuje zkoumání důvodnosti žaloby, anebo ji soud sezná na základě jiných rozhodných skutečností, jež se dostanou do jeho sféry). Konečně, dle názoru krajského soudu, výjimkou z této zásady bude i případ, kdy se bude jednat o porušení hmotněprávního ustanovení Listiny základních práv a svobod ze strany správního orgánu, které nebude předmětem žalobních námitek. Důvodem pro tuto výjimku je skutečnost, že ust. § 75 odst. 2 s.ř.s. představuje normu

procesněprávní, a pokud se bude jednat o porušení hmotněprávního ustanovení Listiny základních práv a svobod, tak je třeba připomenout, že smysl procesních norem spočívá ve vytváření mechanismů k ochraně hmotného práva. Procesní normy nelze vnímat jako samoúčelné, a tím spíše nemohou představovat překážku pro aplikaci ústavně zaručené hmotněprávní normy. Proto může v takovém případě krajský soud aplikovat hmotněprávní ustanovení Listiny základních práv a svobod i za situace, kdy žalobce tuto námitku v žalobě vůbec neuplatnil (podle rozsudku NSS ze dne 13. 6. 2008, sp.zn. 2 As 9/2008, který sice se vztahoval ke kasační stížnosti, ale lze jej argumentum a simili aplikovat i v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu, neboť základní úvaha aplikovaná v tomto případě je použitelná i v tomto řízení).

Krajský soud se tedy ve smyslu zmíněné judikatury nejprve zabýval otázkou, zda existuje některá z výše zmíněných výjimek ve vztahu k aplikaci dispoziční zásady, tj. zda je dán důvod pro to, aby soud aplikoval některou z výše uvedených výjimek. V této souvislosti dospěl krajský soud k závěru, že žalované rozhodnutí netrpí vadou uvedenou v ust. § 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s., žalované rozhodnutí není nicotné (§ 76 odst. 2 s.ř.s.) a rovněž se nejedná o zmíněné další případy průlomu do dispoziční zásady. Proto se krajský soud dále zaměřil na přezkoumání žalovaného rozhodnutí v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s.ř.s.).

Základní námitkou žalobkyně, kterou zopakovala i na několika místech žaloby, je její tvrzení o tom, že žádost o vydání závazného stanoviska dle zákona o památkové péči měli podat všichni spoluvlastníci budovy č.p. 5, tedy i žalobkyně. Tuto námitku žalobkyně vnesla i v průběhu správního řízení, zejména v odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně. K této námitce se již vyjádřil správní orgán I. stupně na str. 3 svého rozhodnutí, když uvedl následující: „*žádost není zjevně právně přípustná, neboť velikost spoluvlastnických podílů na nemovitosti zplnomocněného žadatele, tj. J.B. a H.S. činí 1660/1920, tj. jedná se o majoritní podíl. Jak vyplývá z dostupné judikatury, cituji znění Rozsudku Městského soudu v Praze č.j. 18 Co 666/2000, uvedeného v zákoně o státní památkové péči č. 20/1987 Sb., ve znění pozdějších předpisů, doplněném výběrem judikatury: „jde tedy o spor mezi podílovými spoluvlastníky, vyplývající z neshody v hospodaření se společnou věcí ve smyslu zákonného ustanovení § 139 odst. 2 občanského zákoníku. Z dikce ustanovení vyplývá, že při rozhodování o hospodaření se společnou věcí je určujícím činitelem velikost spoluvlastnických podílů, tzv. majoritní princip, přičemž nerozhoduje, jde-li mezi spoluvlastníky o běžné či nikoli běžné záležitosti. V praxi to znamená, že má-li být přijato určité rozhodnutí ohledně společné věci, musí se pro ně vyslovit nadpoloviční většina určená podle velikosti podílů, tj. větší než 50 %. Jen tehdy, nastane-li rovnost hlasů nebo nedosáhne-li se většiny nebo dohody, může kterýkoli ze spoluvlastníků podat návrh soudu, přičemž platí zásada, že přehlasování spoluvlastníci se musí rozhodnutí většiny podrobit. Jediná výjimka v tomto postupu se týká důležité změny společné věci, o níž ve spolu nejde. V takovém případě mohou jen přehlasování spoluvlastníci žádat soud, aby o takové změně rozhodl, a tak jim byla zajištěna ochrana. Z uvedeného je tedy zřejmé, že při uplatnění většinového principu pro řešení vztahů mezi spoluvlastníky žalobci souhlas žalovaného pro dodatečné povolení stavebních úprav nepotřebují, neboť jeho povinností je, aby se podrobil rozhodnutí většiny, počítané podle podílů (viz rozsudek Městského soudu v Praze č.j. 18 Co 666/2000, do spisu vloženo pod č.j. 16175/2012/REUP-14). MěÚ Žamberk, odbor REUP k tomu uvádí, že majoritní princip byl dodržen“.* Uvedený závěr potvrdil i žalovaný a ztotožňuje se s ním i

soud. Ostatně žalobkyně v žalobě neuvedla žádnou námitku, kterou by výše zmíněný závěr správních orgánů vyvracela a soud není povinen za žalobkyni takovou argumentaci sám vyhledávat ex officio, když v tomto soudním řízení plně platí dispoziční zásada. Jestliže totiž žalobkyně v žalobě uvedla stejnou námitku jako v odvolání, tak v tomto případě se jedná o totožnou námitku uvedenou v žalobě s námitkou odvolací. V takovém případě platí závěr, že pro zhodnocení zákonnosti žalovaného rozhodnutí je podstatné, jakým způsobem se s těmito námitkami vypořádal žalovaný správní orgán. Soud ve správním soudnictví by se totiž v takovém případě nemohl vyjadřovat k námitce, kterou uplatnil žalobce již v odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně takovým způsobem, že by nahrazoval činnost odvolacího správního orgánu. Krajský soud není další třetí instancí ve správním řízení. V případně drobných odchylek, tj. jestliže krajský soud se zcela neztotožní s tím, jak se odvolací orgán vypořádal s odvolacími námitkami, může pouze korigovat právní názor, o který se opírá žalované rozhodnutí (srov. rozsudek NSS ze dne 28.7.2009, čj. 8Afs 51/2007-87). Zároveň je nutné připomenout, že pokud žalobce uplatní stejným způsobem námitku v odvolání, tak i v žalobě, v takovém případě nemůže soud ve správním soudnictví zcela změnit právní názor odvolacího správního orgánu, tedy uvést k uvedené odvolací námitce jiný právní názor, než žalovaný v napadeném rozhodnutí, protože by se jednalo o změnu právního názoru odvolacího orgánu. Podstatná změna právního názoru odvolacího orgánu soudem ve správním soudnictví by mohla vést k nezákonnosti rozhodnutí soudu (srov. nálezy Ústavního soudu ze dne 18.10.1999, sp.zn. IV. ÚS 279/99). Proto krajský soud se musel v dané věci zaměřit v případě výše zmíněných totožných odvolacích námitkách s námitkami uvedenými v žalobních bodech pouze na to, zda se s nimi žalovaný vypořádal tak, že jeho rozhodnutí je přezkoumatelné, tj. je srozumitelné a obsahuje dostatek důvodů rozhodnutí, čili netrpí vadou uvedenou v ustanovení § 76 odst. 1 písm.a) s.ř.s. V případě takové vady by totiž musel soud, jak již výše bylo uvedeno, zrušit bez žalobní námitky, tedy ex officio, žalované rozhodnutí.

Krajský soud tedy v dané věci mohl jen konstatovat, že uvedený závěr správního orgánu I. stupně je přezkoumatelný a ztotožnil se s ním.

K tomu je nutné uvést, že takový postup soudu je možný, přičemž k tomuto lze příkladmo citovat rozsudek NSS ze dne 2. 7. 2007, č. j. 4 As 11/2006-86, v němž se uvádí: „...sluší se uvést, že i NSS často odkazuje na závěry již v řízení učiněné, jak již krajským soudem či žalovaným, neb i v souladu se zásadou hospodárnosti a ekonomie řízení není smyslem soudního přezkumu stále dokola podrobně „opakovat“ již správně vyřčené, ale přezkoumat dříve učiněné závěry, přičemž pokud u přezkumného orgánu padne shoda na učiněných závěrech, není důvodu, proč by na ně nemohlo být odkázáno.“ Správnost tohoto názoru potvrdil i Ústavní soud v usnesení sp. zn. ÚS 874/11 ze dne 12.5.2011, kde vyslovil, že není nezbytné, aby NSS znovu podrobně opakoval již jednou ve správním soudnictví v dané věci vyslovené, pokud se se závěry krajského soudu zcela ztotožnil a dal jasně najevo (byť odkazem), jaké úvahy zaujal. Tento závěr Ústavního soudu sice platí pro rozhodování NSS, ale lze jej analogicky aplikovat i v případě rozhodování krajského soudu.

K tomu soud navíc dodává, že dle § 44 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, v platném znění, řízení o žádosti zahájeno dnem, kdy žádost nebo jiný návrh, kterým se zahajuje řízení, došel věcně a místně příslušnému správnímu orgánu. Podle § 44 odst. 2 správního řádu, pokud ze zákona nebo z povahy věci vyplývá, že žádost může podat jen více žadatelů

společně, není třeba, aby podání byla učiněna současně. Pro zahájení řízení je rozhodné, kdy tak učinil poslední z nich; správní orgán o zahájení řízení i ostatní žadatele vyrozumí.

Podle § 29 odst. 5 správního řádu úkony týkající se společných věcí nebo práv činí účastníci společně, pokud ze zvláštního zákona nevyplývá něco jiného.

A právě tímto „zvláštním zákonem“ ve smyslu ust. § 29 odst. 5 správního řádu je nepochybně zákon č. 40/1964 Sb., občanský zákoník, a to konkrétně § 139 odst. 2, podle něhož hospodaření se společnou věcí rozhodují spoluvlastníci většinou, počítanou podle velikosti podílů. Při rovnosti hlasů nebo nedosáhne-li se většiny anebo dohody, rozhodne na návrh kteréhokoli spoluvlastníka soud.

V dané věci je nepochybné (a žalobkyně nic takového ani v žalobě nenamítla), že v daném věci byl dodržen výše zmíněný majoritní princip. Pokud žalobkyně brojí proti tomu, že by na domě měly být prováděny opravy bez jejího souhlasu, tak v tomto soudním řízení se rozhoduje pouze o přezkumu žádosti o vydání povolení k provedení těchto oprav. Pokud žalobkyně nesouhlasí s projevem vůle ostatních spoluvlastníků provést tyto opravy, tak řešení tohoto sporu nenáleží do pravomoci soudu rozhodujícího ve správním soudnictví, ale žalobkyně se může obrátit na příslušný civilní soud, který bude rozhodovat o platnosti či neplatnosti rozhodnutí o hospodaření se společnou věcí, tj. o rozhodnutí o provedení uvedené opravy.

Krajský soud se neztotožnil ani s dalšími námitkami žalobkyně.

Pokud se týče námitky směřující proti zákonnosti samotného správního řízení, v němž bylo žalované rozhodnutí vydáno soud k tomu uvádí následující závěry:

V dané věci bylo vedeno řízení, jehož předmětem bylo vydání závazného stanoviska orgánem Státní památkové péče. Tato stanoviska jsou vydávána v rámci samostatného správního řízení ve formě správního rozhodnutí, přičemž se jednalo o rozhodnutí vydané v souladu s § 44a odst. 3 zákona o památkové péči. Vydání pozitivního stanoviska dle § 44a odst. 3 zákona o památkové péči samo o sobě umožňuje žadateli v daném případě provést zmíněné práce, a aniž by na to navazovalo jakékoliv další stavební řízení, je jím deklarovaný a požadovaný hospodářský cíl uskutečnitelný (srov. rozsudek rozšířeného senátu NSS ze dne 23.8.2011, č.j. 2 As 75/2009-113). V dané věci tedy nemuselo být vedeno stavební řízení dle stavebního zákona za účelem vydání stavebního povolení, neboť oprávnění provést zmíněné práce vyplývá z výše zmíněného závazného stanoviska (srov. výše uvedený judikát rozšířeného senátu NSS). Navíc si správní orgán I. stupně vyžádal i stanovisko příslušného stavebního úřadu k podané žádosti, přičemž tento stavební úřad ve sdělení ze dne 31.8.2012, č.j. 19430/2012/STAV, se vyjádřil k podané žádosti v celém jejím rozsahu tak, jak byl ostatně i tento rozsah uveden i ve vymezení prací ve zmíněném stanovisku, kterým byl udělen souhlas k jejímu provedení. Celý tento rozsah je podrobně uveden i ve zmíněném sdělení stavebního úřadu, tj. Městského úřadu v Žamberku, stavebního úřadu, ze dne 31.8.2012, ve kterém je i uvedeno, že se jedná o opravu stávajícího hnědého obkladu na domě využitím sejmutého obkladu ze zrušeného sloupku, čili i stavební úřad se vyjadřoval k celému rozsahu provedených prací s tím, že podmínil vydání souhlasného stanoviska přímo tím, že

„při těchto stavebních úpravách nebude zasahováno do nosných konstrukcí stavby, nebude měněn vzhled stavby, nebude měněn způsob užívání stavby, nebude negativně ovlivněna požární bezpečnost a úpravy nebudou vyžadovat posouzení vlivu na životní prostředí“. Uvedené stanovisko stavebního úřadu tedy jasně vymezuje podmínky, za kterých lze zmíněné stavební úpravy provést a veškerá polemika, kterou se snaží žalobkyně v žalobě rozpoutat vůči tomu, že uvedené sdělení stavebního úřadu je v rozporu s vydaným závazným stanoviskem, bezpředmětná. Stavebnímu úřadu vyplynul rozsah provedených prací dostatečně z žádosti žalobce a z přiložené fotodokumentace a pokud „se nebyl na místě ani podívat“, jak namítá žalobkyně, tak k vydání uvedeného sdělení stačily výše zmíněné podklady, aniž by se musel stavební úřad na budovu č.p. 5 „podívat“, když ji navíc „uviděl“ ve stávajícím stavu z přiložené fotodokumentace a jistě i ze své vlastní úřední činnosti zná. Pokud žalobkyně tvrdí, že od 1.1.2013 byl změněn stavební zákon tak, že v případě budovy, jenž je kulturní památkou, tak je třeba, aby o stavební úpravách vždy rozhodl stavební úřad (§ 103 odst. 1 písm. d/ stavebního zákona), tak v daném případě se nejednalo o kulturní památku, ale o stavbu umístěnou v městské památkové zóně. Námitku týkající se označení „investora stavby“, řešil již žalovaný, když tuto námitku uvedla žalobkyně i v odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Tento údaj uvedl žadatel do své žádosti, se kterou v podstatě správní úřad není „oprávněn nijak manipulovat“, tento údaj není nijak závazný a nezavazuje žalobkyni k tomu, aby se investorem stala. Žalovaný dospěl ve svém rozhodnutí k závěru, že údaj o investorství nemohl mít vliv na provedené správní řízení a na zákonnost vydaného rozhodnutí, s čímž se krajský soud plně ztotožňuje. Uvedení tohoto údaje nevyžaduje žádný právní předpis a pro rozhodování ve věci, jak uvedl žalovaný, je „naprosto nepotřebný“. I kdyby tento údaj nebyl pravdivý není to důvod k tomu, aby žalobkyně důvodně tvrdila, že byla v důsledku tohoto mylného označení krácena na svých právech. Další námitka žalobkyně se týká procesního postupu, kdy již v odvolání žalobkyně namítla, že neměla možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí, čili že bylo porušeno ust. § 36 odst. 3 správního řádu. Jak vyplývá ze správního spisu a z odůvodnění žalovaného rozhodnutí, žalobkyni byla dopisem ze dne 3.8.2012 oznámena možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí dle § 36 odst. 3 správního řádu. Po tomto procesním úkonu sice byly do správního spisu doplněny dvě listiny, což bylo i dle žalovaného „v rozporu se zákonem“, avšak tato skutečnost neměla vliv na krácení práv žalobkyně, a to z následujících důvodů:

Jednalo se o soupis součástí spisu podle § 17 odst. 1 správního řádu a o záznam do spisu o určení oprávněné úřední osoby dle § 15 odst. 4 správního řádu. Odvolací orgán toto pochybení napravit tím, že žalobkyni dal opětovně možnost vyjádřit se k podkladům pro rozhodnutí, čili i k těmto dvěma doplněným podkladům, a to dopisem ze dne 30.1.2013. Této možnosti žalobkyně využila, když se dne 18.2.2013 dostavila k žalovanému a nahlédla do spisu, přičemž dne 6.6.2013 byla žalovanému doručena písemnost obsahující její námítky a připomínky k veškerým podkladům pro rozhodnutí, čili i k doplněnému správnímu spisu správním orgánem I. stupně. Výše uvedený postup v daném případě neznamená, že by žalobkyně byla krácena na svém právu, když měla možnost podat připomínky, námítky či případně námítky v dané věci, přičemž se seznámila s celým kompletním spisovým materiálem. Žalobkyně si neuvědomila, že ne každá procesní vada může mít za následek vznik nezákonnosti žalovaného rozhodnutí.

Pro zrušení napadeného rozhodnutí soudem z důvodu vad řízení (§ 78 odst. 1 s.ř.s.) musí být splněn základní zákonný předpoklad stanovený v ust. § 65 odst. 1 s.ř.s. spočívající v tom, že napadeným rozhodnutím byla porušena práva žalobce tak, že byl žalobce zkrácen na svých právech. O takové porušení práv žalobce mající ve svém důsledku krácení na právech ve smyslu ust. § 65 odst. 1 s.ř.s. by se např. jednalo tehdy, kdyby se mohlo odrazit ve skutečném porušení konkrétních procesních práv například tím, že by s žalobcem v průběhu správního řízení nebylo vůbec jednáno jako s účastníkem správního řízení, ač s ním tak jednáno být mělo, případně tím, že by žalobci postavení účastníka řízení sice přiznáno bylo, avšak byla by mu v průběhu takového řízení upřena jeho jednotlivá konkrétní subjektivní práva determinující jeho aktivní participaci na řízení (srov. mutatis mutandis rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 1. 2006 č.j. 5 As 53/2004-96, www.nssoud.cz). V případě jiných procesních pochybení vzniklých při rozhodovací činnosti správních orgánů se pak musí jednat o takovou vadu řízení, která by mohla mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí. O vadu řízení, která by mohla mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí a mohla by tak krátit žalobce na jeho právech se ale nejedná, pokud lze dovodit, že by výrok rozhodnutí byl stejný i za situace, kdyby k vadě řízení vůbec nedošlo (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26.10.2009, č.j. 8 Afs 46/2009-46, dostupný rovněž na výše zmíněných www.strankach.cz).

Dle názoru krajského soudu doplněním výše zmíněných dvou podkladů a provedení přečíslování některých písemností po nahlížení žalobkyní do spisu nemohlo mít za následek krácení na právech žalobkyně, když ostatně ani žalobkyně samotná neuvedla, na jakém konkrétním právu byla v důsledku tohoto postupu zkrácena (samotné přečíslování, doplnění uvedených informativních podkladů do spisu, nemohlo mít samo o sobě bez dalšího vliv na krácení práv účastníka řízení). Ostatně žalovaný uvedené pochybení správního orgánu I. stupně dostatečně napravil a soud nedospěl k závěru, že by žalované rozhodnutí bylo nezákonné z uvedeného důvodu. Pokud žalobkyně tvrdila, že ve spisu správního orgánu I. stupně „chyběly některé dokumenty“, které z něho „vyřazeny“ a následně „dle připomínek žalobkyně opět vloženy“, tak žalobkyně neuvedla navíc ani konkrétně, o jaké že se to jednalo závažné dokumenty, které byly předmětem výše zmíněného pohybu ve spisu. Soud navíc ze správního spisu nezjistil, že by v něm byla založená nějaká písemnost, se kterou by se neměla možnost žalobkyně seznámit ani v průběhu odvolacího řízení, když navíc, jak již soud výše uvedl, vložení výše zmíněných listin do spisu nemohlo mít vliv na krácení práv žalobkyně. Pokud se týče námitky žalobkyně o údajné podjatosti úřední osoby – Ing. J. C. rozhodující u správního orgánu I. stupně, tak tuto námitku uplatnila žalobkyně v průběhu správního řízení a rozhodoval o ni nadřízený pracovník, a to usnesením ze dne 9.10.2012, přičemž toto usnesení přezkoumal žalovaný a dne 16.1.2013 vydal rozhodnutí, dle něhož uvedená pracovnice správního orgánu I. stupně není vyloučena z projednávání věci. V tomto rozhodnutí žalovaný uvedl, že Ing. J. C. je spolužačka H.S. a J.B., bratra H.B., zná je již z gymnázia, které oba navštěvovali. Dále dospěl k závěru, že k vyloučení oprávněné úřední osoby je nezbytné, aby existovaly důvodné pochybnosti o její nepodjatosti, přičemž k vyloučení pro podjatost je třeba nalézt vždy konkrétní zájem na výsledku řízení, pro který lze o nepodjatosti pochybovat, a faktickou možnost ovlivnění řízení. Samotný fakt, že oprávněná úřední osoba chodila do stejné třídy základní školy s účastníkem řízení, nebo že si tyká s účastníkem řízení, který bydlí na malém městě, sám o sobě nestačí k založení takových pochybností. S tímto závěrem žalovaného se soud zcela ztotožňuje, když ani pouhý obsah e-mailové zprávy ze dne 22.3.2012, který napsala uvedená úřední osoba žadateli, nemůže na výše zmíněných závěrech

nic změnit. Navíc, v této e-mailové zprávě je uvedena zcela pravdivá, zákonu odpovídající informace o tom, že žádost může podat nadpoloviční většina účastníků či vlastníků, počítáno dle velikosti podílů a že v daném případě postačilo, aby žádost podal J. B. a H.S., kteří disponují většinovým podílem. Pokud se žalobkyni nelíbí způsob o rozhodování s hospodařením a s nakládáním s uvedenou společnou věcí, tak nechť svůj nesouhlas vyjádří kvalifikovaným podáním k příslušnému civilnímu soudu, tj. návrhem na zrušení podílového spoluvlastnictví, když v tomto soudním řízení před soudem rozhodujícím ve správním soudnictví tento spor řešit nelze (argumentace soudu viz výše).

Doplnění žaloby učinila žalobkyně po lhůtě pro rozšíření žalobních bodů a soud k němu nemohl přihlédnout (§ 71 odst. 2 s.ř.s.).

Krajský soud dospěl k závěru, že žaloba byla nedůvodná a musel ji jako nedůvodnou zamítnout (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).

Neúspěšná žalobkyně neměla právo na náhradu nákladů řízení a úspěšnému žalovanému soud toto právo nepřiznal, když mu žádné náklady dle spisu nevznikly (§ 60 odst. 1 s. ř. s.).

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na

účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Pardubicích dne 9. prosince 2013

JUDr. Jan Dvořák v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Vladimíra Píchová